

Џуди Кертин

ИВИНО ПУТОВАЊЕ

Наслов оригинала

Judi Curtin

Eva's Journey

Copyright © Judi Curtin 2010

Original Title: Eva's Journey

First published by The O'Brien Press Ltd., Dublin, Ireland, 2010

Published in agreement with The O'Brien Press Ltd.

All rights reserved.

Serbian©2013 by KREATIVNI CENTAR

За издање на српском језику © Креативни центар 2013

Библиотека *Свет је један*

књига шездесета

прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Виолета Бабић

Илустрације

Младен Анђелковић

Лектор

Виолета Бабић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Небојша Митић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел. 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Графостил, Крагујевац

Тираж

2.000

Захвалница ЕАСЕА

Education and Culture DG

Culture Programme

Овај пројекат финансиран је уз помоћ Европске комисије.

Садржај ове публикације одражава искључиво мишљење аутора.

Европска комисија не преузима никакву одговорност за употребу информација садржаних у овој књизи.

Издавач захваљује на финансијској помоћи организацији

Ireland Literature Exchange (фонд за превођење), Даблин, Ирска

www.irelandliterature.com

info@irelandliterature.com

Џуди Кертин

ИВИНО ПУТОВАЊЕ

Са енглеског превела
Мирјана Попов-Слијепчевић

Креативни центар

За Дена, Брајана, Елен и Ени

Прво поглавље

„Шта мислиш о томе да одете на куглање?“, предложила је мама. „Или бисте могле у биоскоп?“ Толико сам се насмејала да је маскара почела да ми се разлива.

„То је тотално аут“, рекла сам презриво. „Куглање и биоскоп су за лузере. Хоћу да водим друштво у спа центар. То је сада баш у тренду.“

„Нисам баш сасвим сигурна...“, започе мама.

Није ме било брига за то што она није сигурна. Ја сам била сигурна, а то је једино било важно.

И тако, када је дошао мој дванаести рођендан, частила сам петнаест најбољих другарица третманом у супер луксузном спа центру у фенси хотелу близу моје куће.

То је било тотално, тотално фантастично!

Прво смо пливале. Кад смо се умориле, легле смо на лежаљке поред базена, читале модне часописе и коментарисале њихов садржај.

После тога дошло је на ред сређивање лица и косе. Кад је завршено фенирање, све девојчице су рекле да ми нови праменови изгледају стварно кул.

Највише ми се свидело лакирање ноктију. Остале су морале да се задовоље старим, досадним француским маникиром, али сам ја, као слављеница, добила гелирање ноктију, које је страшно кул, и на сваки нокат причвршћен ми је савршен мали циркон.

Онда је мама дошла по нас и отишле смо на пицу у мој дефинитивно омиљени ресторан. Нисам могла нормално да једем јер, верујте ми, није лако држати пицу, а не оштетити тек гелиране нокте. Али то ми није сметало. Важно је да знате који су вам приоритети.

Када су на столу остали само окрајци и полупразне чаше с коктелима од лимунаде, светла су почела да се гасе и конобар је донео највећу рођенданску тарту коју сам икада видела. На њој је огромним сребрним словима писало *Иво, срећан рођендан*, а околу су гореле прскалице. Чуло се само: „Ооох, ааах, ууух“.

Толико сам се смешкала да сам мислила да ћу ишчашити вилицу. *Сйрашно* волим да будем у центру пажње!

Када су моје другарице отпевале први такт веселе рођенданске песме, због дима од прскалица укључио се против-

Чуло се само: „Ооох, ааах, ууух“... Страшно волим да
будем у центру њажње!

пожарни аларм и све смо уз вриску брзо истрчале напоље.

Ни то ми није сметало.

Била сам сигурна да нико никада неће заборавити прославу мог рођендана.

Моја најбоља другарица на целом свету Викторија остала је те вечери да спава код мене. Провеле смо много времена за новим компјутером који сам добила за рођендан, а после тога легле смо на кауч испод прозора и слушале мој нови МРЗ плејер.

Викторија воли потпуно исту музику као ја. У ствари, ми *све* исто волимо. Тако смо се и упознале. Страшно, страшно давно, када смо имале отприлике пет година, учланиле смо се истога дана у пони-клуб. Све друге девојчице хтеле су да јашу смеђе поније, а ја сам приметила црну кобилу сјајне длаке која је вирила из штале на другом крају дворишта.

Потрчала сам ка њој и пружила руку да је помилујем по њушци.

„Ти си најлепша“, прошапутала сам. „Тебе ћу да јашем.“

Тек тада сам приметила да је ту још једна девојчица.

„Ја сам Викторија“, рекла је и насмешила ми се, „а ово је Велвет. Инструктор каже да могу да је јашем.“

Већ сам се била спремила да трескам ногама и да заплачем како бих добила оно што желим, али нисам још ни почела, а Викторија ми је са осмехом рекла: „Можемо да се смењујемо ако хоћеш“ и тако смо и урадиле.

Викторија иде у школу у центру града, а ја у приватну школу осам километара даље, али то није важно. Ми смо нај, нај, најбоље другарице.

Много касније, када се сместила на помоћни кревет у мојој соби, Викторија је уздахнула.

„Мислим да је ово била најбоља забава на којој сам икада, икада била“, рекла је.

Нисам јој противречила. Како бих и могла кад сам знала да је у праву?!

„Толико дуго сам се радовала твом рођендану“, тужно је рекла. „Чему сада да се радујем?“

Нисам морала дуго да размишљам о одговору.

„А путовање с пони-клубом?“, рекла сам. „То ће сигурно бити забавно.“

„О, да! Питам се куда ћемо ићи ове године. Надам се у Француску. Баш бих волела!“

„Не. Француска је тааако досадна! Више бих волела Немачку или Шпанију.“

„Свеједно. Само нека пожуре. Желим да то што пре објаве како бисмо могле нормално да се радујемо.“

Увукла сам се дубље под покривач.

„Ммм ... и ја“, рекла сам. „Сад ћу да спавам. Оно улепшавање баш је заморно.“

„Знаш шта, Иво?“, рекла је Викторија.

„Шта?“, упитала сам трудећи се да не почнем да зевам.

„То заиста није фер. Твој је живот тако савршен. Као да живиш у бајци. Како то да ти се никада не дешава ништа ружно?“

Насмејала сам се.

„Прошле недеље десило се нешто ружно. Је л' се сећаш кад сам се спремила за ону журку и кад је нестало струје пре него што сам угрејала пресу за косу? И онда сам морала да одем на журку с коврџама. То је било грозно, зар не?“

И Викторија се насмејала.

„Ако занемаримо ту тоталну катастрофу, да ли мислиш да си можда најсрећнија девојчица на целом свету?“

„Да. Мислим да можда јесам.“

„И да ти кажем још нешто“, рекла је.

„Шта?“, упитала сам, овог пута не могавши а да не зевнем.

„Да ниси тако фина, мрзела бих те из дна душе.“

Насмешила сам се у мраку.

„Значи, срећа моја што сам тако добра“, рекла сам, мада нисам била сигурна да је то сасвим тачно.

Викторија је већ била заспала, а ја сам тонула у први сан кад су се врата од собе отворила. Неко је ушао и сео на ивицу кревета.

„Срећан рођендан, принцезо!“

Подигла сам се и загрлила тату, али сам онда брзо устукнула. Заборавила сам да треба да будем љута на њега.

„Ниси дошао на мој рођендан“, рекла сам најхладнијим могућим гласом.

„Извини, молим те, Иво“, рекао је. „Стварно није моја кривица. Састанак се одужио и у Лондону нисам стигао на авион. Дошао сам чим сам могао. Знаш већ колико сам заузет, зар не?“

Нисам му одговорила. Некада давно, пре него што сам се ја родила, тата је био столар, а сада има сопствену грађевинску фирму. Зарађује гомилу пара, али зато често није код куће.

„Опрашташ ми, зар не?“, упитао је.

Нисам хтела да га пустим да се тако лако извуче.

„Ни прошле године ниси био овде за мој рођендан.“

Уздахнуо је.

„Знам. Био сам у Берлину, је л’ тако?“

Одмахнула сам главом.

„Не, то је било пре две године. Прошле године си забављао клијенте у Даблину и ниси могао да побегнеш.“

Поново ме је загрлио.

„Стварно ми је жао! Ипак сам ти донео неку ситницу да се искупим.“

Брзо сам упалила лампу. Добила сам већ хрпу поклона, али то није било важно.

Којој је девојчици доста поклона?

Тата је почео да претура по џеповима да би ме секирао, а онда је извукао малу плаву кутију.

„О боже“, прошапутала сам.

Нисам морала ни да је отварам – одмах сам препознала амбалажу.

Држала сам поклон у рукама неколико секунди уживајући у томе што не знам тачно шта је унутра. Онда сам стргла траку и отворила кутију. У њој је био танан сребрни ланчић, а на њему су била два срца – једно веће, сребрно, и једно мало мање од ружичастог злата.

„О тата“, уздахнула сам. „Мислим да је ово најлепша огрлица коју сам икада, икада видела.“

Тата се насмешио.

„Онда, је л’ ми опроштено?“

Климнула сам главом.

„Наравно да јесте!“

Тата је устао и кренуо ка вратима. Затим је застао.

„Знаш, принцезо, много, много ми је жао што нисам био овде за твој рођендан. Следеће године биће другачије. Обећавам.“

Онда се окренуо, изашао и за собом полако затворио врата.

Следеће године биће другачије.

Боже, како су се те његове речи обистиниле!

Друго поглавље

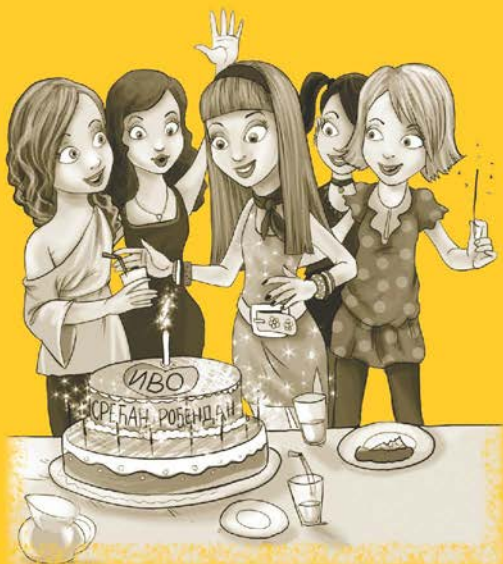
У следећих месец или два промене су се догађале толико полако да их у први мах нисам ни приметила.

Тата је одувек много радио. Тад је почео да одлази од куће још раније него пре, а да се враћа касније.

Али када је био код куће, и даље ме је грлио и звао својом принцезом.

И даље је превише читао новине. И даље је причао вицеве који уопште нису били смешни. И зато сам мислила да је све у најбољем реду.

А онда је једнога дана дошао с посла и учинило ми се као да је црни облак

Ива је размажена девојчица која је навикла да има све. Живи у великој и лепој кући у најлепшем крају Даблина, дружи се с богатим девојчицама и иде у добру школу, коју не може да похађа свако. Али због економске кризе посао њеног тате пропада, па је принуђен да прода све куће и аутомобиле које је дотад поседовао. Ивина породица сели се у стару изнајмљену кућу у сиротињском делу града, а Ива мора да промени школу. Тада схвата да јој се све то уопште не допада. Много ће плакати, али ће се много и смејати и пожелете да нешто промени у свом животу да би се осећала боље. Ово је прича о Ивином путовању до среће.

